

כְּאִשֶּׁר רָאִתָּה זֹאת אֲשֶׁתוֹ, שְׁאֵלָה עַל כֶּךָ, וְסִפֵּר לָהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת כָּל סִפּוּר
הַמַּעֲשֵׂה. אַמְרָה הָאִשָּׁה שֶׁהִיא אֵינָה מוֹסִימָה לְכֶךָ. הִיא אַמְרָה: לְעֵתִיד לָבוֹא יֵהָא
שְׁלַחְנָךְ חֶסֶד וְשִׁלְחוֹן חִבְרָךְ מְלֵא.

הַלֵּךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְשׂוּדָה, הַתְּפַלֵּל, וְהַכִּסֵּף גִּלְקַח מִמֶּנּוּ בַתְּזוּרָה.

עַל כֶּךָ אִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ: הֲנֵם הַשָּׁנִי (שֶׁהַכִּסֵּף גִּלְקַח חֲזָרָה לְשָׁמַיִם) הִיָּה גָדוֹל מִן
הָרִאשׁוֹן (הָאָבִן, שִׁירְדָה מִלְמַעְלָה). מַדּוּעַ? – כִּיּוֹן שְׁמֵן הַשָּׁמַיִם נוֹתְנִים אֶף לֹא נוֹטְלִים.
גַּם אֶצֶל רִשְׁבִּי הַתְּרַחֵשׁ נִס דּוּמָה לְנֵס שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּחִלְפֵתָא. גַּם אֶצֶל בְּרוּר
שְׁדִינְרִי הִזְקֵב גִּלְקַחוֹ חֲזָרָה, שְׁהָרִי תִלְמִידֵי רִשְׁבִּי לֹא נִטְלוּ אוֹתָם, וְאִישׁ לֹא מִצָּאָם
בְּבִקְעַת מִירוֹן בְּשָׁנִים הַמְּאֻחָרוֹת יוֹתֵר. אוּלָם, אֶצֶל רִשְׁבִּי נִס זֶה אֶפְלוּ לֹא מְזָכֵר. גַּם
כְּאִשֶּׁר נִמְנָם הַנְּסִים הַמַּעֲיִדִים עַל גְּדֻלְתּוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי לֹא נִמְנָה נִס זֶה, הַמְּכַנֶּה בְּדַבְרֵי
חַו"ל "נִס גָּדוֹל מִן הָרִאשׁוֹן".

הַסִּבָּה לְכֶךָ הִיא – חֲזָרַת הַמְּטַבְּעוֹת אֵינָה עֲנִינּוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי. עֲנִינּוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי הִיָּה
לְהַמְשִׁיךְ לְמִטָּה בְּעוֹלָם – עַל־יְדֵי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה – אֶת אִפְן הַהִנְהָגָה שֶׁלְעֵתִיד לָבוֹא.
בְּכָל שָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעָמָר מֵאִיר עֲנִינּוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי וּמֵאִירָה הַהִנְהָגָה שֶׁל לְעֵתִיד
לָבוֹא, שֶׁרִשְׁבִּי הַחֲדִירָה בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהַתְּגַלְתָּה בְּהִכְנָה וּבַהֲשָׁגָה בַתּוֹרַת חֲסִידוֹת
חֲב"ד

– בְּמִיָּחָד בְּדוֹרְנָה, דוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שִׁיְהִיָּה כְּמוֹ בְּדוֹרוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי –
יִמְשְׁכוּ כָּל הַהַמְשָׁכוֹת גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת, בְּטוֹב הַנְּרָאָה וְהַנְּגַלָּה.

(מַעֲבֹד עַל־פִּי לְקוּטֵי שִׁיחוֹת' חֶלֶק א, עַמ' 287-290)

יְחִי אֱהוֹרֹנְתָנוּ מִזֶּה רַבּוֹנוֹ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד

תַּאֲרִיכִים מִיּוֹחֲדִים בַּתּוֹלְדוֹת חֲב"ד לְתַקּוּפָה זוֹ

ט' אֵייר:	יום הַכְּנֵסַת כ"ק אַדְמו"ר מוהר"ש נ"ע בְּבִרְתּוֹ שֶׁל אַאֲע"ה, בְּשַׁנַּת תַּקצ"ד.
י"ג אֵייר:	יום הַסְּתַלְקוֹת הוֹו"ת ר' יִשְׂרָאֵל אֵרִיָּה לִיב נ"ע, אַחֲיוֹ שֶׁל כ"ק אַדְמו"ר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שִׁיל"ו, בְּשַׁנַּת תשי"ב.
י"ד אֵייר:	יום בו נִאֶסַר כ"ק אַדְמו"ר מוהר"י צ"צ נ"ע בַּפַּעַם הַשְּׁנִיָּה, בְּשַׁנַּת תרס"ב.
ח"י אֵייר:	יום קִישׁוּרֵי־תְּנַאִים שֶׁל הַרְבֵּנִית שִׁינָא הִי"ד בַּת כ"ק אַדְמו"ר מוהר"י צ"צ נ"ע עִם הַרְה"ח ר' מִנְחֵם מַעֲגַל הַכֶּהֵן הָאַרְנֶשְׁטֵיץ הִי"ד, בְּשַׁנַּת תרצ"ב.

כְּתוּבַתּוֹ בְּאִיטְלִיָּנִי: [HTTP://WWW.MOSHIACH.NET/BLIND](http://www.moshiach.net/blind)

לְהוֹמָנוֹת: מִכּוֹן ל״ו יִצְחָק, ת.ר. 26 – כֶּפֶר חֲב"ד ב' 72915

Mechon LEVI YITZCHOK P.O.B. 26, Kfar Chabad B. 72915 - ISRAEL

דְּמֵי מִיּוֹנוֹ שְׁנַתִּי – בְּאַרְהֵ"ק תִּיד: 45 שְׁקָל. בְּחוּל: 535

מס' 327

תשס"א

אחז"ק, ל"ג בעומר

מעין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות
של

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו
מליובאוויטש

יו"ל

ליזכרון

הרבנית הצדקנית ח' מושקא

ע"ה ז"ל

מוגש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר חב"ד ב'

שנת המאה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

הקדוש-ברוך-הוא נושא הפכים, ואצלו שני פוונים הפכיים אפשריים בהחלט. מפנין שהקדוש-ברוך-הוא רוצה כן, מסגל לכך גם היהודי, מבלי ששני הרצונות יבלבלו זה את זה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ז, עמ' 125-127)

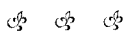
ל"ג בעמר

מספר במדרש על אחד מתלמידיו של רבי שמעון ברי-יוחאי שנסע לארץ אחרת, ונעשה עשיר גדול. כאשר חזר התלמיד העשיר, הבחין רשב"י בתלמידיו האחרים תלשות-הדעת. הוליקם רשב"י לבקעה במירון, ואמר: "בקעה, בקעה, התמלאי דיגרי ונהבו!". כשהתמלאה הבקעה דיגרי ונהב, אמר רשב"י לתלמידיו, שכל אחד מהם יכול לטל לעצמו כמה שהוא צריך, אך עליהם לדעת שזהו חלקם לעתיד לבוא משכו התלמידים את ידיהם ולא נטלו את הדיגרים.

התורה "עץ חיים היא למחזיקים בה... בשמאלה עשר וכבוד". כאשר בני-ישראל הולכים בדרך התורה ומקיימים את מצוותיה, "אם בחקותי תלכו", הרי "ונתתי גשמיכם בעתם". זה היה המצב בזמן שבית-המקדש היה קיים, היהודים שמרו את התורה וראו ברכה בגשמיות. זה גם יהיה המצב לעתיד לבוא, בזמן הגאולה.

רשב"י היה בדרך רוחנית גבוהה ונפלאה. בדרךגתו הנעלית הוא לא חש כלל בגלות. בעבורו לא היה חרבן. הוא יכול היה, בכוח התורה, להמשיך דיגרי ונהב בגשמיות, כפי שיהיה לעתיד לבוא, שבכוח התורה ובוכותה ימשך שפע של גשמיות. גדלתו של רשב"י אינה מתבטאת בכך שהמשיך דיגרי ונהב לעצמו או לדומים לו, שפמחו, לא חשו בגלות כלל; אלא גדלתו היא שעשה כן גם לתלמידיו, שלפי מדרגתם הרוחנית, היו במצב של גלות. וכפי שאנו רואים שהם היו מטרדים מענינים גשמיים, והיתה להם חלשת-הדעת בראותם את חברם העשיר. מצב כזה אינו מתאים כלל לימות הגאולה.

כשם שרשב"י גלה את פנימיות התורה – שהיא מעין לעתיד לבוא – לכל העולם; כך המשיך על-ידי פנימיות התורה המשכות גשמיות בגלוי ולכלם. העבדה שהספור התרחש בבקעה דוקא, מקום נמוך, המסמלת דרגה נחותה, ממחישה שגם בדרךגת נמוכות נתן להמשיך הנהגה באפן של לעתיד לבוא.

מספר על רבי שמעון בן-חלפתא (אמורא בתקופה שאחרי רשב"י) שהיה עני מרוד. עד כדי כך היה עני שלא היה לו כסף עבור הוצאות שבת וחג. התפלל רבי שמעון על כך, ומלמעלה נתנו לו אבן טובה. מכר רבי שמעון את האבן הטובה, ובכסף שקבל עבדה קנה את צרכי השבת והחג.

אחרי

בני אהרן, נדב ואביהוא, חשו צמאון עז לדיבך באלוקות, הם התעלו מאוד והגיעו לכלות הנפש, עד שיצאה נשמתם מרב תשוקה לאלוקות, כנאמר: "בקרבתם לפני ה', וימותו".

אחרי מות שני בני אהרן אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: "דבר אל אהרן אחיך, ואל יבוא בכל עת אל הקדש".

כל ספורי התורה הם הוראה נצחית לכל יהודי בכל זמן ובכל מקום. כל יהודי הוא "מתלמידיו של אהרן", וההוראה שנאמרה לאהרן תקפה לכל יהודי.

התורה הקדושה אמנם דורשת מהיהודי שיחיה בתוך העולם הזה הגשמי, שיתעסק בדברים גשמיים ועל ידי כך ימלא את הכונה האלוקית: "נתאנה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דיגה בתחתונים"; אולם עבודה זו צריכה להיות אצל היהודי באפן של "על כרחך אתה חי". הצמאון של היהודי ותשוקתו התמידית צריכים להיות הנתקות מוחי העליון והדבקות באלוקות, "לבוא אל הקדש", והוא מתאפק מלעשות זאת רק מפני צווי ה' המורה לו להשאר בעולם הזה הגשמי, ולעבד את ה' מתוך ועל-ידי הגשמיות.

עבודתו של היהודי צריכה להיות עבודה אמיתית, המעידה על פונתו הפנימית. גם העבודה המבטאת בצווי "אל יבוא בכל עת אל הקדש" צריכה להתבצע לא רק כדי לצאת ידי חובה, אלא זהו צריך להיות רצונו האמתי של היהודי. עליו לרצות בפנימיות נפשו לקיים את הצווי שלא לבוא בכל עת אל הקדש, כדי שיוכל לבצע כראוי את רצון ה' לעבדו בעולם הזה ולהפך את הגשמיות למקום השכנת הקדשה.

אלו היה נדרש מן היהודי שיפעל על עצמו שלא יהיה לו צמאון לבוא אל הקדש, לא היתה מתעוררת אצלנו תמיהה. היהודי הנו בטל לה! אם הקדוש-ברוך-הוא מצוה עליו שלא לבוא, ממילא לא מתחשק לו לבוא אל הקדש.

אולם, בזמן שיהודי מצוה שיהיה לו צמאון אמתי לבוא אל הקדוש-ברוך-הוא, אולם עם זאת עליו להמנע מכך, מתעוררת השאלה: כיצד יכול היהודי לקיים שתי מגמות הפוכות? כיצד יתכן שיהיו לו שני רצונות אמתיים, פנימיים, הפוכים זה לזה?!

התשובה לשאלה זו טמונה בצווי עצמו המופיע בפרשתנו. "ויאמר ה' אל משה, דבר אל אהרן אחיך". כדי שיהודי יוכל לאחד שני רצונות הפכיים אלו עליו לשמע למשה רבנו. כל עוד היהודי עומד במציאות שלו, אין הוא מסגל לרצות באמת ובתמים שני רצונות הפכיים. אולם, כאשר הוא מתמסר למשה, משה שבדורו, הרי אין לו רצונות פרטיים כלל. כל רצונו הוא הרצון העליון בלבד, רצון ה'.